176. Dalums sn, Vedåsla, Östergården. Nu på Blidsbergs kyrkogård.

Pl. 135, 145.

Litteratur: T 95. N. G. Djurklou, Antiqvitetsintendentens berättelse 1869, s. 214, 218 (ATA); J. Sandström, Anteckningar om fornlämningar i Redvägs härad 1904, ark 8 (ATA); Fornminnesinventering i Blidsbergs sn 1932 (ATA); Handlingar 1935, 1938 (restaureringsrapport) i ATA.

Äldre avbildningar: Djurklou, bläckteckning (i a.a.); S. Welin, blyertsteckning (VFA), träsnitt (i T 95).

Den bevarade delen av runstenen står uppställd i sydvästra hörnet av Blidsbergs kyrkogård tillsammans med Vg 170 och 171.

Stenen påträffades 1869 i Vedåsla Östergården, Dalums sn. Om fyndomständigheterna antecknar N. G. Djurklou följande (*Berättelse* 1869, s. 214). »*Wedåsla.* Rygtet att här skulle finnas en runsten, inlagd i en trappa, föranledde ett besök och efter många förfrågningar lyckades det slutligen att få rätt på stället och dess egare. Hela trappan der stenen låg med inskriften nedåt måste brytas upp, och denna framtogs. Egaren intresserad af att få veta stenens inskrift, åtog sig för en billig penning att frakta stenen till Blidsbergs kyrkogård, der han kunde få en plats bland de derstädes funna stenarne.»

Grå granit med ljusare inslag. Höjd 1,10 m., bredd 0,50 m. Stenen är avslagen, endast toppstycket är bevarat.

Inskrift:

. . . karþi : kuml : þusi : eftiʀ : - - ftan : bruþur : sin . . .
5 10 15 20 25 30

. . . gærði kumbl þøsi æftiʀ [Hal]fdan, broður sinn . . .

». . . gjorde detta minnesmärke efter Halvdan, sin broder . . .»

Till läsningen: Stora partier av runslingans ramlinjer äro skadade. 1 **k** är ej stungen. Bst till 7 **u** är skönjbar till sin översta och mellersta del. Hst i 14 **e** är grund, men punkten förefaller säker. Endast nedre delarna av r. 15–16 äro bevarade. Övre punkten i sk efter 18 **ʀ** har gått förlorad. Runtecknen närmast efter 18 **ʀ** äro osäkra. Den första synliga stavens övre del är bortslagen; i brottytan finns möjligen spår av en **a**-bst. Den andra staven skulle kunna vara nedre delen till ett **l**. I 21 **f** äro mycket svaga spår av nedre bst synliga. 22 **t** är säker. Någon bst t.h. om hst kan icke urskiljas. Högra bst till 23 **a** är svag men förefaller säker. 24 **n** är säker. Efter 33 **n** finns intet spår av sk. Inskriften kan dock ha fortsatt på det förlorade stycket med en kortare bestämning till *broður*, t. ex. *goðan*.

Namnet synes ha varit ristat **alftan** eller **hlftan**. Dock är det trångt mellan de tre första runorna i namnet. Av 32 **i** synes bara nedre delen. — Djurklou: 23 **i**, sk efter 33 **n** men ej efter 18 **ʀ**. — Torin har samma läsning som Djurklou men sk även efter 18 **ʀ**.

Namnet tolkar redan Torin som *Halfdan*. Om detta namn se E. Wessén, *De nordiska folkstammarna i Beowulf* (1927), s. 46 f.

177. Humla sn, gamla kyrkan. Nu på kyrkogården.

Pl. 146.

Litteratur: T 104. J. Sandström, Anteckningar om fornlämningar i Redvägs härad 1904, ark 12 (ATA); Fornminnesinventering 1932 (ATA); Handlingar 1935 i ATA.

Äldre avbildningar: S. Welin, tuschteckning (VFA), träsnitt (i T 104).

Runstenen står rest i sydvästra hörnet av Humla kyrkogård. Endast nedre vänstra delen av stenen är bevarad. Den påträffades på 1880-talet vid rivningen av Humla gamla kyrka längst ned i grunden till denna.